

VERDORVEN

Leesexemplaar

DEFLO

Verdorven

Van Halewyck

I

Toen er een sms binnenliep, keek Sigrid Beertens, in gedachten verzonken, steels naar de man naast haar. Een knappe man.

Zijn hoekige gezicht glansde met regelmatige tussenpozen op in de oranje gloed van de straatverlichting, maar Nick Demeuter, gefocust op de rijweg, reageerde niet op het bericht.

Sigrid keek naar het stijlvolle dashboard van de BMW, waar neoncijfers haar vertelden dat het ondertussen bijna halftwaalf was. Al behoorlijk laat voor een slaapmutsje, maar als de man die je de kans van je leven heeft geboden en aan wie je de start van een veelbelovende carrière te danken hebt, je al van tevoren en bijna op zijn knieën uitnodigt om na het saaie maar obligate personeelsfeest samen nog een glas te gaan drinken, dan kan je toch moeilijk weigeren.

Sigrid fronste toen ze besepte dat ze zichzelf probeerde te vergoelijken. Wat helemaal niet nodig was. Ze was volwassen. Vrij. Had aan niemand verantwoording af te leggen. Ook niet aan zichzelf.

Maar waarom had ze dan gelogen tegen Erika, de collega bij Belfius die haar het naast aan het hart lag?

Toen ze het personeelsfeest had verlaten, had ze afscheid genomen van Erika met de leugen dat ze doodmoe was en naar huis ging.

'Recht naar huis', had Erika gezegd. Op een sarcastisch toontje en vergezeld van een vette knipoog. Sigrid had nog iets onverstaanbaars gemompeld en had zich met een klein hartje uit de voeten gemaakt, bang dat Erika een vermoeden had. Hoewel er op de werkvloer nooit iets was gebeurd.

Feit was, hier zat ze nu. In de auto. Naast haar baas. Onderweg naar God weet waar. Ze hadden afgesproken om het personeelsfeestje in stilte te verlaten, ieder apart, om elkaar in alle discretie te ontmoeten op de parking. Bij de BMW van Nick, die haar dan later met zijn auto thuis zou brengen, omdat Sigrid met de bus was gekomen.

‘Zal ik effe mijn ogen dichtdoen?’

‘Huh’, mompelde Nick Demeuter.

‘Dan kan je die sms beantwoorden. Zonder vervelende pottenkijkers.’

‘Niet nodig’, antwoordde Nick. ‘Ik heb blind vertrouwen in jou, Sigrid. Dat weet je. Ik heb geen geheimen voor jou. Maar op dit uur beantwoord ik geen sms’jes meer.’

‘Ook niet als het Fiona is?’

‘Die sms komt niet van Fiona’, antwoordde Nick. Hij keek opzij en glimlachte. Er kwamen kuiltjes in zijn wangen. Het gaf hem iets kwajongensachtigs.

‘Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Fiona gaat om tien uur slapen.’

Dat was Nick ten voeten uit. Altijd rationeel denkend. Zelfs met een glas op.

Sigrid herinnerde zich nog levendig de eerste keer dat ze elkaar hadden ontmoet. Bij Belfius. In het kantoor van Nick, afdelingshoofd van het departement interne consulting. Nadat ze had gereageerd op een openstaande vacature voor een junior consultant.

Toen Sigrid naar binnen was gegaan, hadden ze haar met zijn tweeën opgewacht. Zoals gebruikelijk bij een assessment. Nick had haar begroet en haar aangekeken. Bijna aangestaard. Maar hij had geen woord gezegd. Het was een van haar toekomstige collega’s, Liesbeth Goovaerts, die de hele tijd het woord had gevoerd.

Sigrid had er allesbehalve een goed gevoel bij gehad toen

ze het kantoor verliet, maar tot haar verbazing kreeg ze de volgende dag al telefoon van personeelszaken. Ze was de beste kandidate voor de job. Het had haar met verstomming geslagen.

Kort daarna, ze was nog geen twee maanden in functie, kreeg ze van Nick haar eerste soloproject. Sigrid zou project-leider zijn en Nick haar sponsor, die stilzwijgend een oogje in het zeil zou houden en bijsturen indien nodig.

Nick had er geen doekjes om gewonden toen hij haar die kans had geboden. Jij en ik, wij gaan samen naar de top. Dat was duidelijke taal.

Sigrids gedachten vielen stil toen Nick nogal bruusk remde.

Drive-in-Motel Carotel, las ze terwijl Nick met gedimde lichten de oprit in reed van een royaal bemeten gebouw, opgetrokken in rode baksteen, dat ondanks zijn omvang toch discretie uitstraalde omdat het was omgeven door groen.

Er was een rood met witte slagboom. Voor die slagboom stond een andere wagen. Een chique zwarte limousine.

Toen Nick, die pal achter de Mercedes stopte, zijn koplampen doofde en, nerveus voor zijn doen, naar zijn trommelende vingers staarde, keek Sigrid naar de Mercedes voor hen. De binnenverlichting brandde. Er zaten een man en een vrouw in. De twee hadden vermoedelijk niet eens in de mot dat er een auto achter hen stond, want de man, kalend en beduidend ouder dan zijn gezellin, kon niet van de bloedmooie zwartharige vrouw afblijven. Hij likte in haar hals en zijn handen waren overal.

Toen de man hen eindelijk in het oog kreeg, en vluchtig opzijkte, knipoogde hij naar Sigrid. Ze deed alsof haar neus bloedde, maar toen hij obsceen met zijn tong langs zijn lippen likte, keek Sigrid onthutst weg. Ze staarde naar de donkere struiken.

Nick Demeuter schraapte zijn keel, maar bleef de vermoorde onschuld spelen en deed alsof hij de vieze oude pervert in de Mercedes niet zag. Dit gedoe kon hij missen als kiespijn.

De slagboom ging open, maar de man bleef maar aan de jonge vrouw prutsen.

Nick claxonnerde.

Toen de man in de Mercedes, duidelijk boven zijn thee-water, grijnzend in de spiegel keek en zijn duim opstak, keek de donkerharige schone achterom, geschrokken, zich nu pas bewust van de pottenkijkers. Ze zei iets, klopte de man, die zat te schuddebuiken van de pret, op zijn schouder en deed de binnenverlichting uit. De man reed eindelijk weg.

Nick Demeuter hield de vloek binnensmonds. Waar hij voor had gevreesd, leek zich hoe langer hoe meer te voltrekken. Door het geile gedoe van die ouwe viespeuk. Sigrid, die zich steeds ongemakkelijker scheen te voelen, zat er zo stilaan bij als een standbeeld. Alleen haar ogen leken nog te leven.

Sigrid Beertens voelde zich inderdaad vreselijk ongemakkelijk en hoe harder ze haar best deed om haar ongemak te verbergen, hoe groter het werd. Dit was niet wat ze in gedachten had als slaapmutsje.

‘Niet ongerust zijn’, probeerde Nick te sussen. Alsof hij haar gedachten raadde. Maar hij keek haar nog steeds niet aan. ‘Ik kom hier niet voor de seks. Dat weet je, Sigrid.’

‘Waarom gaan we niet gewoon op café nog een glas drinken?’

‘Discretie’, antwoordde Nick. Hij ging niet dieper op de kwestie in, draaide het raampje open, stak zijn hoofd naar buiten en praatte in een soort van intercom.

Wat hij zei, kon Sigrid niet verstaan. Het deed er ook niet toe. Wat haar het meest verontrustte, was dat Nick de modus

operandi in dit hotel blijkbaar goed onder de knie had. Hij was hier dus nog geweest. En hoogstwaarschijnlijk niet met zijn Fiona.

‘Nee’, zei Nick toen hij doorreed.

‘Nee wat?’

‘Ik ben hier nog nooit eerder geweest. Ik heb het adres van Eddy. Eddy Donckers. Handleiding inbegrepen.’

Sigrid antwoordde niet. Haalde haar vingers door haar kortgeknipte blonde haren. De woorden brachten haar in de war. Alweer leek het alsof Nick haar gedachten kon lezen. Een heel vreemd gevoel was dat. Met Walter, haar ex, had ze dat gevoel nooit gehad. Ze waren nochtans bijna tien jaar samen geweest.

‘Ik kom naar hier omdat dit etablissement vierentwintig uur op vierentwintig open is. Meer is het niet.’

Nick draaide de hoek om en parkeerde voor een garagepoort. Er hing een wit plaatje boven met het nummer zeven. De dure Mercedes was al niet meer te zien.

De rolpoort, getriggerd door een elektronisch oog, ging geluidloos open. Nick reed de garagebox in. Het licht sprong aan. De poort ging dicht.

‘Eddy Donckers? Van Strategie en Beleid?’ friste Sigrid Nicks geheugen op.

‘Yup. Ik ken maar één Eddy Donckers bij Belfius. Hij komt hier regelmatig. Met zijn scharreltjes voor één nacht’, antwoordde Nick. De knipoog bracht Sigrid nog meer in verwarring.

‘Eddy is vrijgezel’, probeerde Nick Demeuter op een luchtige toon zijn stommiteit te herstellen. Die knipoog was nergens voor nodig geweest. Sigrid voelde zich al verschrikkelijk onwennig. ‘Als hij iemand pas heeft leren kennen, dan neemt hij die iemand liever niet dadelijk mee naar zijn huis. *Snappie?*’

‘Ja. Iedereen doet met zijn leven wat hij wil’, was het stoeve antwoord.

‘Maak je geen zorgen, ik ben Eddy Donckers niet’, grapte Nick. Hij wachtte niet op een antwoord, stapte uit en liep naar een nis, afgewerkt met aluminium, die mits de nodige verbeelding leek op het loket van een bank.

Een luik schoof open. Ook al volautomatisch. Alles hier was volautomatisch. Efficiënt. De natte droom van elke consultant. Er was geen levende ziel te bespeuren. Alleen een metalen kommetje.

Nick betaalde met cash.

Het luik ging dicht. Toen het luttele seconden later weer opening, stond er een zilveren schaal met een ijsemmer en twee champagnefluiten.

Bandwerk, dacht Sigrid. Zuipen, neuken en wegwezen.

Ondanks haar ongemak glimlachte ze toen Nick de deur aan haar kant opentrok en haar met een hoofs handgebaar uitnodigde om hem te volgen. Het minste dat ze kon doen, was hem het voordeel van de twijfel gunnen. Haar verkrachten zou hij nooit doen. Dat wist ze heel zeker.

Professioneel was Nick een topper. Een rots in de branding. Privé ging het hem minder voor de wind. Nick, nochtans een gevoelige, begripvolle man, was een vat vol twijfels als het op relaties aankwam. Een man ook die met zijn leven een andere richting uit wilde gaan, háár richting, en dan nog liefst van al zonder andere mensen te kwetsen.

Een onmogelijke opdracht. Zeker als je gehuwd was en kinderen had.

Daarom had Sigrid er van in het prille begin geen enkele twijfel over laten bestaan. Ze wilde geen echtbreker zijn. De relatie tussen hen beiden moest puur professioneel zijn en blijven.

Ook toen had Nick haar langdurig aangekeken. Met vlammetjes in zijn heldere, blauwe ogen.

Puur professioneel is saai, had hij gezegd. Dat interesseert me niet.

'Soulmates', zei Nick en hij hief zijn hand voor een high five.

Sigrid schrok van dat gebaar, maar klapte haar handpalm tegen de zijne. Nick kon echt gedachten lezen.

Dat waren destijds zijn exacte woorden geweest. Toen Sigrid het puur professionele had afgezwakt tot professioneel en kameraadschappelijk.

'Oké, Nick. Soulmates.'

Nick glimlachte. Hij liep naar een deur, trok ze open en maakte een uitnodigend gebaar. Sigrid ging schoorvoetend naar binnen. Ook hier waren elektronische verklikkers, want vanaf het moment dat ze één voet in de gang zette, sprong het licht aan.

Nick kwam haar achterna. Met de schaal in één hand, zoals een volleerde ober.

In de gang hingen litho's van naakte vrouwen in expliciete poses.

Nick duwde de sleutel in het slot en opende de deur van kamer zeven. Het eerste dat Sigrid opviel, was een royaal tweepersoonsbed met rode satijnen lakens en hartvormige kussens. Aan het plafond hing een breedbeeld-tv.

Dit was erover. Er ver over.

Een typische klassieke Italiaanse schoonheid à la Claudia Cardinale kon je de drieëndertigjarige Daniela di Natale niet noemen, daarvoor was ze dat tikkeltje té ordinair, maar ze was wel het type vrouw waar een gezonde man een droge keel van krijgt als hij er te lang naar kijkt.

Di Natale, van geboorte Siciliaanse, zag er dan ook werkelijk oogverblindend uit. Was een hypervrouwelijke verschijning met haar lange, ravenzwarte haren, natte amandelogen en volle lippen, een tikkeltje té felrood gestift helaas, wat evenwel geen afbreuk deed aan haar fantastische lichaam. Onweerstaanbaar sexy, in een deux-pièces van Gucci gestoken, peperduur en weinig verhullend. De netkousen en sierlijke pumps onder het crèmekleurige niemendalletje maakten het plaatje compleet. De vleesgeworden lust was ze. En ze wist het.

Enig minpuntje waren de torenhoge stilettohakken die haar wankele pas accentueerden en verraadden dat ze een paar glaasjes te veel ophad.

Daniela di Natale nam het zekere voor het onzekere, ging op de rand van het bed zitten en kruiste haar benen op een manier die haar cavalier, op zijn minst even zat als zijzelf, aanzette om ongegeneerd naar haar kruis te staren.

'Gsm', zei Herman Vangeel, vierenvijftig, kalend en met een postuur dat was getekend door de geneugten des levens. Zijn toon was niet vragend. Eerder bevelend.

Daniela trok haar ogen wijd open en sloeg haar hand voor haar mond. Vangeel – hij leek op slag bloednuchter – kneep zijn ogen tot spleetjes.

Toen hij traag dichterbij kwam, haalde Daniela speels de losgekoppelde batterij van haar gsm uit haar handtas en ze trok treiterend één perfect geëpileerde wenkbrauw op.

De dreiging op het gezicht van Vangeel verdween even snel als ze was gekomen. Hij pakte de fles Dom Pérignon uit de ijsemmer, liet de kurk knallen en trok er zich geen reet van aan dat er een fikse kwak champagne op het hoogpolige vast tapijt gulpte.

Hij had Daniela, zoals zowat elke donderdagavond, opgepikt aan het eind van de IJzerstraat en was met haar naar de Bredabaan gereden, die hij had gevolgd helemaal tot in Merksem, waar ze gedineerd hadden in Joy's Villa, een Chinees restaurant met een prima ligging en discreet personeel. Daarna waren ze hiernaartoe gereden om de avond op gepaste wijze af te sluiten.

Herman Vangeel vulde de twee roemers met bubbels. Ze tikten elkaars glas aan en dronken gulzig. Vangeel kon zijn ogen niet van Daniela afhouden. De vluchtige strelingen in de Mercedes, waar hij bijna was geëxplodeerd, hadden zijn goesting naar ongeziene hoogten gedreven. De kamer leek te zinderen van de opgekropte seksuele spanning.

Daniela strekte haar rug, schopte haar pumps uit en begon traag te paraderen. Vangeel, zijn ogen strak op het uitdagend wiebelende kontje, dronk zijn glas in één teug leeg en vulde het dadelijk opnieuw.

Zijn stijlvolle colbertje zeilde op het bed. Hij kwam dichterbij, versperde Daniela grijnzend de weg en duwde zijn vinger in haar champagne. Daniela knipperde met de ogen en likte zijn vinger af. Braaf en onderdanig, zoals een schoothondje.

Herman Vangeel werd er nog hitsiger van. Hij kon zijn erectie niet meer verbergen. Als hij dat al zou willen tenminste. Hij liep Daniela, die zich handig uit de patstelling draaide en speels haar pas versnelde, achterna.

Toen hij haar te pakken had, verloren ze allebei hun evenwicht en belandden ze op bed. Daar bleven ze liggen. Neus aan neus.

Ze beet in zijn oorlelletje en zoog eraan. Vangeel schopte nerveus zijn schoenen uit. Daniela duwde haar wijsvinger tussen zijn lippen en terwijl hij eraan likte, keek ze hem van onder haar lange wimpers aan. Met hunkerende zaadvragende ogen die seks uitstraalden, glanzend van verlangen.

De ideale combinatie, vond Vangeel, die zich nog amper kon beheersen en wild zijn das over zijn hoofd trok.

‘Rustig’, fleemde Daniela di Natale. ‘Rustig blijven, hengst-je van mij. We hebben tijd.’

Herman Vangeel snoof toen hij haar roodgelakte nagels op zijn kruis voelde. Met haar andere hand knoopte Daniela traag haar blouse los. Ze trok speels de das over haar hoofd en liet hem tussen haar borsten hangen.

Vangeel grabbelde naar haar tiet. Hij voelde haar tepel verstijven. Door het dunne satijn van haar beha heen. Hij rolde de harde tepel tussen zijn duim en wijsvinger. Daniela kreunde.

Herman Vangeel omhelsde haar innig. Streelde met zijn vingers langs haar naakte rug.

Dit was het. Het nec plus ultra.

‘Herman! Stop. Dat kietelt!’

Vangeel duwde door. Niets dat hem nu nog kon stoppen. Zijn handen waren plots overal. Ze graaiden waar handen horen te graaien. Tussen haar welgevormde dijen.

Toen hij twee vingers in haar kanten niemendalletje duwde, gingen haar stevige dijen gewillig open. Vangeel wrikte zijn knie ertussen, zonder veel franjes, zoals iemand zijn voet in de deurkier schuift om te beletten dat de deur voor zijn neus wordt dichtgeslagen. Hij hield niet van tierlantijntjes. Was het gewend om recht op doel te gaan. Of je neukt, of je neukt niet.

Daniela spinde toen hij zijn stompe middelvinger in haar vochtige kut duwde. Diep. Tot voorbij zijn trouwring.

‘Hmmm. *Come to daddy...* mijn lekker sletje’, hijgde Vangeel. Hij perste zijn erectie tegen haar dij en ritste met hitsige vingers zijn gulp los.

‘Laten we ons eerst even opfrissen’, zei Daniela fijntjes.

‘Waarom?’

‘Omdat ik bepaalde “dingen” in gedachten heb.’

Herman Vangeel kreunde en sprong kwiek uit het bed.

Op de achtergrond speelde een zacht muziekje. 'All of You' van John Legend. Het zorgde ervoor dat Sigrid zich nog ongemakkelijker ging voelen.

Nick zat naast haar op bed. Een canapé was er niet. Zelfs geen tafel of stoelen. Wie hier een kamer boekte, kwam niet om te kaarten.

Sigrid wilde iets zeggen, maar Nick legde zijn vinger tegen haar lippen.

'Niet doen, Sigrid. Relax. Niet bang zijn. Ik voel me hier ook niet in mijn sas, maar laat ons gewoon nog even blijven.'

Sigrid reageerde niet. Nick schonk hun glazen opnieuw vol.

'Ik geniet ervan om bij jou te zijn. Meer vraag ik niet. Echt niet.'

Sigrid knikte en staarde dromerig voor zich uit. Ze vermeed het om Nick aan te kijken.

'Als je het zelf niet wil, dan gebeurt er niks', mompelde Nick. 'En dat zal altijd zo blijven. Ik wil niet met je spelen. Dat weet je. Ik wil me niet opdringen. Maar ik zie je graag. Daar kan ik niks aan doen.'

Sigrid zei niets. Ze sloot haar ogen. Voelde de vingers van Nick op haar hand. De streling was teder. Ze durfde haar hand niet weg te trekken.

Sigrids gedachten gingen met haar aan de haal. Ze voelde zich schuldig. Het had nooit zo ver mogen komen. Maar het was haar eigen schuld. Zij was als eerste over de schreef gegaan.

Het gebeurde tijdens het feestje in beperkte kring dat ze

had georganiseerd om te vieren dat ze haar eerste grote project met succes had afgerond.

De happening was doorgegaan bij haar beste vriendin Sofie, die nog steeds single was en in Zonhoven woonde. Zogezegd omdat Sofie, die ze kende van haar schooltijd, een grotere flat had dan zichzelf.

De waarheid was dat ze bang was geweest om alleen achter te blijven na het feest. In haar lege flatje. Met Nick. Als alle gasten weg zouden zijn.

Die angst had zich uiteindelijk tegen haar gekeerd, want Nick, die van ver moest komen en niet naar huis wilde rijden met een paar glazen op, was op zoek gegaan naar een hotelkamer. Waarop Sofie hem, in haar typische enthousiaste stijl, had uitgenodigd om bij haar te blijven slapen.

Het feestje zelf was super. Al haar vrienden en vriendinnen wilden vanzelfsprekend Nick ontmoeten. De man die haar deze kans had gegund. De man die in haar had geloofd.

Er hing spanning in de lucht vanaf de eerste minuut. Sofie had de hapjes gemaakt en zij had voor de drank gezorgd. Sangria met vers fruit. Lekker zoet, maar het was naar haar hoofd gestegen. Ze was er duizelig van geworden, maar had zich sterk gehouden. Opgehitst door het succes.

Totdat iedereen weg was en ze alleen was achtergebleven met Sofie en Nick. Toen waren haar stoppen doorgeslagen en hadden de demonen van haar mislukte huwelijk haar hoofd vergiftigd.

Sigrid was plots, zomaar, in tranen uitgebarsten. Stikkapot en ontroostbaar.

Het was haar gewoon even allemaal te veel geworden. Het feit dat ze zelf geen broers of zussen had. Haar kinderloos zijn. Het failliet van haar huwelijk. Het succes van het project. De aanwezigheid van Nick, die gezellig met haar beste vriendin zat te keuvelen.

Sofie had haar begeleid naar de slaapkamer en had geprobeerd om haar te troosten. Maar dat bleek onbegonnen werk. Ze had Sofie afgeweerd en geschreeuwd dat ze haar met rust moest laten. Ze wilde alleen zijn.

In het holst van de nacht was ze opgestaan en ze was naar de kamer van Nick gelopen. Was bij hem in bed gekropen. Met slechts haar beha en slipje aan. Ze had zich geëxcuseerd dat ze geen voorbehoedsmiddel bij zich had. In tranen. Daar voelde ze zich nu nog altijd beschaamd over.

Nick had haar niet geneukt. Hij had haar proberen te troosten. Heel lief en teder. Een gebaar dat haar had geraakt tot in het diepst van haar ziel, hoewel er later met geen woord meer over het voorval was gerept. Wat niet betekende dat het vergeven en vergeten was.

‘Sigrid?’

‘Nick?’

‘Wil je erover praten?’

‘Over wat?’

‘Over ons.’

Sigrid haalde onbeholpen haar schouders op.

‘Ik mis je, Sigrid. Dag en nacht. Ik geniet ontzettend veel van onze etentjes, maar telkens als je weer weggaat, doet het pijn. Verschrikkelijk veel pijn. En ik weet dat je nog niet klaar bent voor een nieuwe relatie. Maar toch.’

‘Nick? Kan het niet blijven zoals het nu is? Het is toch goed zoals het is? Perfect. Toch? We werken samen. We doen boeiende projecten samen. Ik vind het geweldig zoals het nu is. Echt waar.’

‘Jij wel. Maar ik niet’, zei Nick met een pijnlijke grimas. ‘Ik kan en wil zo niet verder. Bij jou zijn op het werk is al een kwelling voor mij. Maar privé. God. Niet te harden. Ik sta met je op en ik ga met je slapen. Dat weet je, Sigrid. Ik ben zo verdornd eenzaam als jij er niet bent. Heb jij dat gevoel dan ook niet?’

'Nee, Nick', haastte Sigrid zich. In een poging het tij te keren. 'Om heel eerlijk te zijn. Nee. Ik loop niet de hele tijd aan jou te denken als je niet bij me bent. Ik heb jaren in een illusie geleefd. Nu probeer ik te genieten van mijn vrijheid. Ik ben niet klaar voor een nieuwe relatie, Nick. Kun je dat begrijpen?'

'Ja. Begrijpen wel. Maar het doet pijn. Ik ben bang, Sigrid.'
'Waarvoor dan?'

'Dat je een andere man gaat ontmoeten. En dat ik dan geen kans meer heb.'

Sigrid kreunde. Inwendig. Nick was een knappe man. Een lieve man ook. Maar hij was haar type niet. Al durfde ze hem dat niet botweg in zijn gezicht te slingeren. Hij was veel ouder. Was getrouwd. Deelde het bed met een andere vrouw. Een vrouw met wie hij twee kinderen had.

'Ik ben verliefd op jou sinds de eerste seconde dat we elkaar zagen, Sigrid. Ik ben met de auto aan de kant van de weg moeten gaan staan toen ik die dag naar huis reed. Om te bekomen van de schok.'

Sigrid kreeg geen woord over haar lippen. Ze voelde zich rot. Maar ook gecharmeerd.

'Toen al wist ik dat ik diep in de problemen zat. Kan je dat begrijpen? Geloof je me?'

Sigrid knikte, maar het spontane gebaar, louter getriggerd door haar onzekerheid, was geen ja of geen neen.

'Heb je er enig idee van hoe eenzaam ik was, toen in Antwerpen?'

'Wanneer... wat bedoel je?' hakkelde Sigrid verweesd. Vol-slagen in de war. Hoe kon ze hier wegraken zonder ongelukken? Zonder Nick te kwetsen? Ze hadden pas een nieuw project opgestart. Samen. Ze moesten minimaal drie keer op missie. Ook samen. Naar Praag. Daar keek Nick ontzettend naar uit. En zij... God, ze wist het niet.

‘Valentijnsdag, Sigrid. In Antwerpen. We zaten op dat terras. Dicht bij het station. Jij at verse tonijn toen. Met koriander. Weet je ’t nog? De ondergaande zon. Het was wonderlijk. Tot jij wegging. Je moest weg. Pijn, Sigrid... Ik...’

Sigrid wilde iets zeggen, maar Nick schudde nee, bijna wanhopig. Zo ongenaakbaar als hij was op het werk, zo kwetsbaar oogde hij nu.

‘Laat me alsjeblieft uitpraten, Sigrid. Het moet me van het hart.’

‘Oké.’

‘Valentijn, Sigrid. Het was Valentijn. Ik had er alles voor gegeven om bij jou te kunnen blijven. Die ene keer. Maar je moest weg. Naar een dinertje. Ik...’

‘Nick, alsjeblieft. Dat was met mijn vriendin. Ik ben die avond gaan dineren met Sofie. Vrijgezellen onder elkaar.’

Het werd stil.

‘Je mag me niet onder druk zetten, Nick. Dat kan ik niet aan’, kreunde Sigrid met in gedachten de sms’jes die ze elkaar hadden gestuurd.

Het waren er honderden. Eerst zakelijk en op een fatsoenlijk uur. Daarna met drie kruisjes eronder en in het holst van de nacht.

‘Ik wil een man voor mij alleen, Nick. Iemand met wie ik mag worden gezien’, hakkelde Sigrid en ze keek in paniek om zich heen. Naar het luxueuze, maar steriele interieur van deze kamer. Deze peeskamer. Want dat was het. Ze raakte bijna in ademnood, alsof ze aan claustrofobie leed. ‘Iemand waar ik om kan geven. Iemand die er is voor mij. Dag en nacht.’

Nick pakte haar handen in een poging haar te kalmeren. Sigrid trok haar handen weg.

‘Nee, Nick. Nee. Het kan niet. Ik wil geen getrouwde man. Ik wil geen minnares zijn. Ik kan dat niet aan. Ik... kan... het niet! Geheime afspraken. Mensen bedriegen. Ik wil dat niet!

We genieten van een gestolen moment en daarna ga ik naar mijn lege flat en jij gaat naar je gezin.'

'Ik heb al maanden geen seks meer met Fiona, Sigrid. Dat heb ik je toch al verteld.'

'Maar je slaapt met haar in hetzelfde bed. Zoiets kan toch niet, Nick. Dat is toch allemaal niet correct. Ik wil geen man in mijn bed die ook nog bij andere vrouwen slaapt. En ik ben misschien ouderwets, maar...'

'Ik ga weg bij Fiona', zei Nick met zijn heldere blauwe ogen strak op Sigrid gericht. Hij pakte haar polsen. Hield ze in een ijzeren greep.

Sigrid probeerde zich los te rukken, maar Nick gaf geen krimp.

Zijn lippen kwamen dichtbij. Zo dichtbij dat ze wazig werden.

4

Daniela di Natale lag lang uitgestrekt op bed en keek met valse ogen naar de behaarde rug van Herman Vangeel, die in boxer-short met ingetrokken buik voor de spiegel stond te paraderen. Met een air alsof hij de reïncarnatie van Don Juan was.

Herman vond van zichzelf dat hij op Jack Nicolson leek, maar dan een jongere versie. Daniela hield het bij Danny DeVito, de versie van vandaag.

Enerzijds huiverde ze van de aanblik van het harige beest, maar anderzijds kostte het haar verduiveld veel moeite om niet in de slappe lach te schieten.

Herman was, zoals de meeste mannen, o zo voorspelbaar. Dadelijk zou hij in bed kruipen en recht op zijn doel afgaan. Zonder voorspel en met een idiote wellustige grijns op zijn gezicht, zoals een op hol geslagen bulldozer. Zo handig als hij was in het manipuleren van mensen, zo klunzig was hij in bed.

Hij likte niet, hij lebberde, en als hij heel heet stond, trok hij zichzelf af tijdens het beffen. Af en toe, als ze een orgasme fakete, kwam hij klaar in zijn eigen hand. Schokkend en proestend.

Soms viel het mee.

Het viel helaas veel vaker tegen. Dan hees hij zich na de obligate bebbeurt boven op haar en hij begon te rammen. Missionaris. Steevast missionaris. Standjes waarbij ze zijn uitgezakte lijf en zijn lebberende tong niet hoefde te zien, gunde hij haar niet. Ze gruwde ervan als zijn harige pens over haar platte buik schuurde en hij zijn tong diep in haar mond duwde.

Maar goed. Het was haar keuze. Als je dan toch moet werken voor de kost, dan kan je in plaats van een koning die tegen zijn pensioen aanschurkt, beter zijn troonopvolger neuken.

Herman Vangeel had wat ze wilde. Aanzien, geld en macht. Allemaal zaken die Victor binnenkort zou kwijtraken.

Jammer, want met Victor had je veel minder gedoe. En hij mocht dan al stokoud zijn, hij was en bleef een gentleman.

Ach. Binnenkort waren ze getrouwd, zij en Herman. Dan viel alles vanzelf wel in zijn plooi en hoefde ze dit boertige gedoe niet langer te ondergaan. Dan had ze tenminste het recht om neen te zeggen. Of om simpelweg te weigeren als hij weer eens tekeering als een beest. Maar nu moest ze doorbijten. Nog heel even.

Herman, die eindelijk genoeg had van het bewonderen van zijn potsierlijke zelf, kroop in bed, verstikte haar bijna met zijn zware lijf en begon dadelijk in haar hals te lebben. Zijn adem rook nog steeds naar penne met look.

Daniela di Natale verbeet haar frustratie. Wie bestelt er in godsnaam een gerecht met look in verwerkt als hij een uurtje later een vrouw moet verwennen? Ze zuchtte nog een keer, sloot haar ogen en deed alsof ze genoot.

Herman beet in haar tepels. Gelukkig niet te hard. Met zijn lippen. Ze kreunde. Het hoorde er allemaal bij. Zijn kriebeltong gleed langs haar buik naar beneden. Ze huiverde ervan en dat gevoel had weinig uitstaans met genot.

Toen zijn kalende hoofd zich in haar kruis boorde, deed ze gewillig haar dijen open. Het gelebber begon opnieuw.

Echt verheven was het schouwspel niet, maar nu kon hij haar tenminste niet aanstaren. Ze wierp een blik op zijn behaarde rug. Zijn kop ging driftig op en neer, maar zijn ellebogen bewogen niet. Hij was zich niet aan het afrukken.

Daniela di Natale liet haar ademhaling en de bijbehorende kreetjes gedurende een minuut of drie langzaam staccato

gaan, kromde haar ruggengraat en fakete een langgerekt orgasme.

Herman Vangeel hield op met likken, kroop met glanzende, geile ogen boven op Daniela en duwde hem haastig naar binnen. In het besef dat het vooruit moest gaan. Ook hij had het recht om aan zijn trekken te komen. Liefst voordat haar goesting over was.

Haar kut, glibberig en nauw, want niet geteisterd door bevallingen, voelde wonderbaarlijk aan. Zalig, als vloeibaar geworden satijn.

Daniela kwam nog een keer klaar. Al heel snel. Het verbaasde hem telkens weer hoe weinig ze nodig had om de zevende hemel te bereiken. Zalig!

Herman Vangeel kromde zijn tenen en kreunde toen de genotsgolf door zijn ruggengraat sidderde. Hij bleef nog wat nahijgen, trok hem eruit, veegde hem af aan het laken en rolde opzij.

‘En, hoe was ’t?’ vroeg hij met schorre stem.

‘Zalig, liefje’, zei Daniela. Ze sprong fluks uit bed en liep naar de badkamer.

‘Wat ga je doen?’

Daniela bleef staan in de deuropening.

‘Je kindjes verdrinken’, antwoordde Daniela. Ze verdween. Met een knipoog. Herman Vangeel zuchtte genoeglijk. Wat een lekkere bitch. Het soort vrouw waar een man nooit genoeg van krijgt.

‘Niet te proper’, riep Vangeel haar nog achterna. ‘Douchen doen we later. Samen!’

Hij hoorde hoe Daniela de kraan opendraaide en staarde in gedachten verzonken naar het plafond. Daniela had geen kík gegeven op weg hiernaartoe. Ze wist dus blijkbaar nog nergens van.

Zuchtend duwde hij het laken opzij. Hij kneep zijn ogen

tot spleten, vingerde een paar druppels sperma van zijn buik, rolde ze tussen duim en wijsvinger tot een sliertje en duwde het in zijn mond. Het smaakte naar niks bijzonders.

Nadat hij zijn buik en lul had schoongeveegd met een vochtig doekje keek hij op zijn horloge. Ze hadden nog anderhalf uur. Eerst nog een gezellige pot neuken en daarna zou hij de koe bij de hoorns vatten en het haar zelf vertellen.

Of toch maar liever niet?

Herman Vangeel twijfelde. Wat gebeurd was, was niet zijn schuld. Integendeel. Bekeken vanuit zijn standpunt was zwijgen gerechtvaardigd. Al was er logischerwijs een keerzijde aan die medaille.

Als Daniela te weten zou komen dat hij het wist en het voor haar had verzwegen, dan zou ze verdomd pissig kunnen worden. En als mevrouw Daniela di Natale, bloedmooi vanbuiten, maar rot vanbinnen, toornig was, dan was het uit met de pret. Dan zou ze in een hoekje gaan zitten mokken en was het neukfestijn voorbij.

Door het netelige vraagstuk voelde Herman Vangeel zich plots niet meer zo goed in zijn vel. Hij trok zijn knieën op en dronk zijn glas leeg.

Misschien kon hij het haar vertellen als ze dicht tegen haar orgasme aan zat. Dan zou ze inschikkelijker zijn. Het slechte nieuws sportiever opvatten.

Vangeel schonk de twee glazen vol en duwde de doemgedachte weg.

Waar maakte hij zich toch druk om?

Misschien vond ze het zelf wel fijn dat ze zo nog even konden doorgaan. Ze kon moeilijk ontkennen dat ze ervan genoot. Lekker seks. Anoniem. Geen gedoe achteraf.

Daniela kwam de kamer in met opgestoken haren en een witte badhanddoek kunstig rond haar goddelijke lijf gedraaid. Herman kreeg er al bijna opnieuw een stijve van.

‘Moet jij je niet opfrissen?’

‘Waarom?’ grijnsde Herman Vangeel. ‘Wil je dadelijk een nieuwe beurt?’

‘Dat kan’, zei Daniela fijntjes. Ze kwam naast hem zitten, pakte haar glas en tikte het zijne aan. ‘Als je vogeltje nog kan vliegen, tenminste.’

De manier waarop ze dat zei. Met dat tongetje!

Vangeel keek naar zijn blauw dooraderde penis, die stilaan weer hard werd. Hij pakte Daniela onverhoeds bij haar schouder en duwde haar ruggelings op bed. Haar voet raakte de schotel, waar een champagnefluit aan diggelen ging.

Daniela stootte Italiaanse klanken uit.

Herman duwde zijn tong in haar mond en versmoorde zo haar vloek. Hij pakte in één vloeiende beweging haar polsen beet en pinde haar ruw vast op het bed.

‘Je moet je opfrissen!’

‘Waarom. Ben je vies van jezelf dan?’ gromde Herman Vangeel met een scheve grijns.

‘Maar...’

Toen zijn hoofd traag naar beneden gleed, verstomde haar gezeur abrupt. Ze kreunde en haar dijen gingen gewillig open.

Wat een wijf!

Vangeel befte haar, razendsnel met zijn tong rond haar clitoris cirkelend. Ze kraaide van genot, zich in de onmogelijkste bochten draaiend. Haar handen graaiden in zijn weinige overgebleven haren.

Het was magie. Pure magie. Hij wurmde zich boven op haar, wreef zijn bijna-opnieuw-stijve tegen haar dijen en wrikte ze open met zijn knie. Ze bood geen weerstand.

‘Ziet ge me graag?’ hijgde hij in haar hals.

‘Natuurlijk, liefje. Anders was ik hier toch niet.’

‘Spijtig dat we dit maar af en toe mogen beleven’, hijgde Vangeel terwijl hij hem diep in haar lauwe vrouwelijkheid duwde.

Hij voelde haar kuitspieren strak trekken. Helaas niet van genot. Dat beseftte hij pas toen hij zijn tong in haar mond wilde duwen en ze hem strak aankeek met opeengeklemd lippen en een mond die verzegeld leek.

Daniela di Natale probeerde Hermans gedachten te peilen. Het enige dat ze zag, was dierlijke geilheid.

Waar had hij het in hemelsnaam over, vroeg ze zich af. Als Herman Vangeel iets zei en het ging niet over seks, dan zat daar een bedoeling achter en was daar een gegronde reden voor. Altijd.

‘Ach lieverd’, zei Daniela, zich ervan bewust dat de aanval de beste verdediging is. ‘Nog even volhouden. Lang duurt het nu niet meer. En binnenkort doen we dit elke dag.’

Herman keek haar aan, maar reageerde niet. Er was iets op til. Dat voelde ze. Ze had zelfs de indruk dat zijn erectie verslapt was. Het was dus ernstig.

‘Ik vrees van niet’, zei Herman Vangeel met glazige ogen. Hij kon zich niet meer bedwingen. Benieuwd hoe de feeks zou reageren bij slecht nieuws.

Er ging een schokje door Daniela di Natale heen.

Was die schlemiel met zijn hondenogen van plan om haar te dumpen? Na alles wat ze voor hem had gedaan?

Haar Italiaanse temperament speelde op. Ze had alle moeite van de wereld om de leeuwin in haar kooi te houden.

‘Wat bedoel je?’ klonk het scherp. Daniela’s amandelogen veranderden in slangenogen. In een fractie van een seconde.

‘Praten jullie dan zelfs niet meer met elkaar?’ zei Vangeel bars. Barser dan hij het had bedoeld.

‘Iets met je vrouw?’ vroeg Daniela, uiterlijk kalm, maar haar snel open- en dichtgaande neusvleugels verraadden haar onrust.

‘Nee’, gromde Herman. ‘Met mijn lieve echtgenote heeft

het niks te maken. Met mij trouwens evenmin, *il mio amore*. Maar je bent er dicht bij.'

'Merda, Vangeel! Dimmi!'

'Jouw wederhelft is het probleem, liefje. Victor heeft besloten om er nog twee jaar bij te doen.'

Voor Daniela di Natale leek het alsof de wereld stil bleef staan. Ze rolde met haar ogen zonder dat ze dat besepte. Haar mond ging snel open en dicht. Alsof ze verdronk in zichzelf.

'Daniela, schatje? Alles oké?' vroeg Vangeel op een zeemzoete toon.

Daniela di Natale begon te wriemelen en probeerde Herman Vangeel van zich af te duwen. Toen dat niet lukte, sloeg ze hem overal waar ze hem raken kon.

'Weg. Uit mijn lijf!'

Vangeel probeerde de slagenregen van de hysterische teef zo goed en zo kwaad als het ging te ontwijken.

Toen hij naar haar polsen grabbelde in een poging haar te immobiliseren, schreeuwde hij het uit van de pijn. Haar vlijmscherpe nagels hadden hun doel getroffen. Pal onder zijn oog.

'Gij fokking kut', snauwde Vangeel. Gefrustreerd tot op het bot. Coitus interruptus. Dan kan een man een keertje gedurende een paar uur zijn ellende vergeten en dan gebeurt dit.

De gedachte was nog niet koud of Vangeel schreeuwde het uit en wreef wild met zijn knokkel in zijn ogen. Daniela had het overgebleven glas meegegraid en in zijn gezicht gepleurd. De champagne brandde in zijn ogen.

Voordat hij haar te pakken kon krijgen, sprong ze uit bed. Herman Vangeel ging haar al vallend en struikelend achterna.

Ze graaide in een razende furie haar kleren van de stoel en liep naar de deur, die op slot was.

Net voordat ze de sleutel kon omdraaien, had Vangeel haar te pakken. Hij probeerde, nog steeds verblind door de bran-

dende champagne, haar arm op haar rug te draaien. Ze krijste en haalde prompt uit, met haar andere arm.

Vangeel voelde een stekende pijscheut. Het glas van de champagnefluit had zijn wang opengereten.

Het werd ijzingwekkend stil.

Herman Vangeel bleef verdwaasd staan. Haalde met wijd opengesperde ogen zijn vingers langs zijn wang. Zijn vingertoppen waren kleverig en rood.

Daniela stond voor hem. Bevend en hijgend. Met de gebroken champagnefluit voor zich uit. Klaar om nog een keer te steken.

De ogen van Herman Vangeel vernauwden zich. Zijn mondhoeken gingen traag de hoogte in. Hij ontblootte zijn tanden en likte het bloed van zijn vingertoppen.

Plots begon hij te lachen. Met grote, gekke ogen. Hikkend en proestend. Hij kon niet meer stoppen. Bleef er bijna in. Gelukkig zijn de muren hier geluidsdicht, was zijn laatste rationele gedachte.

Daarna nam het beest in hem de teugels in handen. Met een demonische blik in zijn ogen mepte hij het glas uit haar hand en zijn sterke handen vlogen naar haar keel.

Hoe harder ze spartelde, hoe harder hij kneep. Zelfs toen ze als een slappe vod onder hem lag, bleef hij doorknijpen. Totdat hij haar met een rauw gegrol van zich af stootte.

‘Stomme teef.’

Kermend gaf hij haar met zijn vlakke hand een klap in haar gezicht. Haar hoofd kwakte in het kussen en veerde op.

Ze bewoog niet.

De stilte was verstikkend.

‘Stomme... stomme teef!’ hikte Vangeel met overslaande stem toen hem niks anders meer restte dan de werkelijkheid onder ogen te zien.

Ze was dood.

Dat hem zoiets moest overkomen. Herman Vangeel beet zijn tanden op elkaar en kneep zijn ogen stijf dicht. Met een door machteloosheid verkrampd gezicht en verteerd door twijfels en angst, zonk hij op zijn knieën.

Zijn vingers klauwden in zijn dijen om zich daarna in elkaar te verstrengelen. Zo bleef hij zitten. Met gevouwen handen. Alsof hij bad. De hete tranen rolden langs zijn wangen. Hij had er geen verweer tegen.

Dit was zo onrechtvaardig! Wat had hij dan verkeerd gedaan?

‘Niks!’

En hier lag ze nu, die stomme teef. En wie zat er diep in de shit?

‘Ikke!’

Herman Vangeel balde zijn vuisten. Wilde in een vlag van razernij op haar inbeuken. Het kostte hem ontzettend veel moeite om zich te beheersen. Hij beet in zijn knokkels van frustratie. Totdat het pijn deed. Tot bloedens toe.

‘Stomme kut... Ge hebt alles kapotgemaakt.’

Vangeel, die geen blijf wist met zichzelf, bonkte zijn voorhoofd hard op de matras, zwevend tussen doodsangst en koleire.

Dat hém dit moest overkomen.

Hij wenste dat ze verdween. Dat ze nooit had bestaan. Dat ze in rook oploste. Hier en nu.

Mocht het kunnen, hij zou haar met zijn tanden aan stukken scheuren. En die stukken vlees in de wc gooien en doorspoelen.

‘Egoïstische trut!’

Vangeel duwde zich recht. Het ging moeizaam. Hij keek verwaasd om zich heen.

Zijn eerste ingeving was om de boel gewoon in de fik te steken. Maar dat kon natuurlijk niet.